

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 283/2011-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť akad. mal. a soch. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Lužická 7, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež porušenie čl. 51 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 37 C 86/2007 z 28. októbra 2009, rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 64/2010 z 27. októbra 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 24/2011 z 20. apríla 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť akad. mal. a soch. [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2011 doručená sťažnosť akad. mal. a soch. [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Lužická 7, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a tiež porušenie čl. 51 ústavy rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 37 C 86/2007 z 28. októbra 2009 (ďalej aj „namietaný rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 Co 64/2010 z 27. októbra 2010 (ďalej aj „namietaný rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 24/2011 z 20. apríla 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou okresnému súdu okrem iného domáhala vydania veci – nákladného motorového vozidla značky [REDACTED] (ďalej len „sporné vozidlo“) proti žalovanému [REDACTED] (ďalej len „žalovaný“).

Okresný súd rozsudkom č. k. 37 C 86/2007-101 z 28. októbra 2009 žalobu sťažovateľky zamietol. Proti označenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 24 Co 64/2010-166 z 27. októbra 2010 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a zaviazal sťažovateľku nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v sume 148,61 €.

Rozsudok krajského súdu napadla sťažovateľka dovolaním. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 24/2011 z 20. apríla 2011 bolo dovolanie sťažovateľky ako neprípustné odmietnuté a sťažovateľka bola zaviazaná nahradiť žalovanému trovy dovolacieho konania v sume 77,29 €.

Sťažovateľka tvrdí, že rozhodnutiami súdov všetkých troch stupňov boli porušené jej základné práva.

Sťažovateľka nesúhlasí so závermi všeobecných súdov, že sporné vozidlo bolo súčasťou konkurznej podstaty úpadcu [REDACTED] (ďalej len „úpadca“), a ako také mohlo byť správcom konkurznej podstaty predané.

Podľa názoru sťažovateľky nedošlo právne platným spôsobom ku vneseniu nepeňažného vkladu jej manželom [REDACTED] do majetku úpadcu. Je to tak preto, lebo «podľa § 59 ods. 3 OBZ (dnes § 59 ods. 4 OBZ) „Zmluva o predaji časti podniku“ podľa § 476 a násl. OBZ nebola uzatvorená medzi sťažovateľkou (jej manželom) a [REDACTED] v zmysle, ako bolo dohodnuté v čl. IV bod 5 Dodatku č. 1. Zmeny spoločenskej zmluvy zo dňa 23. 11. 1992.

Pokiaľ by došlo k platnému a účinnému vneseniu majetku ako nepeňažný vklad do spoločnosti, tento „nepeňažný vklad“ musel byť zapísaný do Obchodného registra spoločnosti (ďalej len OR) podľa vtedy platného § 27 ods. 2 (dnes § 27 ods. 3 OBZ) a § 28 ods. 2 písm. c) s poukazom na ust. §§ 58, 59 a 488 OBZ.»

Sťažovateľka poukazuje tiež na to, že v základnom imaní úpadcu bola stále uvádzaná len suma 200 000 Sk, čo sú peňažné vklady spoločníkov, a teda aj z tejto skutočnosti má vyplývať, že nedošlo platne ku vneseniu nepeňažného vkladu, keďže nedošlo k zvýšeniu základného imania o tento nepeňažný vklad.

Ďalším argumentom v prospech záveru sťažovateľky o tom, že nedošlo platne ku vneseniu nepeňažného vkladu do spoločnosti úpadcu, je podľa jej tvrdenia skutočnosť, že nikdy nedošlo k odovzdaniu a prevzatiu sporného vozidla, pričom podľa ustanovenia § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 483 Obchodného zákonníka k platnému prevodu hnutel'ného majetku bolo potrebné odovzdanie a prevzatie predmetnej hnutel'nej veci.

Vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 170/96 zo 14. mája 1997, na ktorý sa poukazuje v odôvodneniach všetkých troch napádaných rozhodnutí, sťažovateľka tvrdí, že „nemá oporu v zákone, lebo vo výroku tohto rozsudku (nie je vyznačená žiadna

hnutelnosť alebo nehnuteľnosť § 159 ods. 2 O. s. p.), preto tento rozsudok nie je rozsudkom na vymožitelnosť plnenia“.

Sťažovateľka taktiež nesúhlasí s výrokom rozsudku krajského súdu a s výrokom uznesenia najvyššieho súdu, ktorými bola zaviazaná nahradiť žalovanému trovy odvolacieho, resp. dovolacieho konania. Vo vzťahu k výroku rozsudku krajského súdu o povinnosti nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v celkovej sume 148,61 € sťažovateľka uvádza: *«Sme toho názoru, že v tomto prípade ide o svojvôľu súdu, lebo SKP mal požiadať súd o ustanovenie správcovi „osobitného správcu“ podľa § 9 ods. 1 ZKV, alebo ustanoviť SKP „zástupcu“ podľa § 9 ods. 2 ZKV, a preto podľa nášho názoru, trovy sa SKP nepriznávajú, nakoľko z nezákonne speňaženého majetku získal odmenu len oficiálne viac ako 60 000 000.- Mil. Sk...»*

Vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka argumentuje tým, že najvyšší súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že odvolací súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, a to napriek jej nesúhlasu s takýmto postupom.

Podľa názoru sťažovateľky odvolací súd *„nemal právo konať a rozhodovať bez nariadenia pojednávania, lebo na takýto postup súdu neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O. s. p., čo malo za následok, že žalobkyni bolo odopreté právo vyjadriť sa k dôvodom, ktoré odporca uvádzal vo svojom vyjadrení k odvolaniu, čo malo za následok porušenie práva na spravodlivý súdny proces – vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom uvádzaných (odporcom) účastníkom konania“.*

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

«Najvyšší súd SR ako porušovateľ v 1. rade, Krajský súd v Trnave, porušovateľ v 2. rade a Okresný súd v Trnave, porušovateľ v 3. rade, porušili základné právo sťažovateľov na spravodlivý súdny proces garantovaný Ústavou SR v Čl. 51, 48, 47 a 46 ako aj garantovaný podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovorom.

Žiadame, aby ÚS SR vydal „Nález“ (rozhodnutie) ktorým zruší Uznesenie NS SR č. k. 3 Cdo 24/2011 zo dňa 20. 4. 2011, zruší Rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 64/2010 zo dňa 27. 10. 2010 a zruší aj Rozsudok Okresného súdu v Trnave sp. zn. 37 C 86/2007 – 101 zo dňa 28. 10. 2009 a vec vráti týmto súdom na ďalšie konanie.

ÚS SR sťažovateľke priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 30 000,- Eur. pre pretrvávajúci stav právnej neistoty, straty (opotrebovanie zničenie) hnutel'ného majetku, za útrapy spôsobené porušovaním základných ľudských práv v konaní a rozhodovaní porušovateľov v 1., 2. a v 3. rade, ktorými rozhodnutiami bolo umožnené beztrestne scudzovanie hnutel'nosti žalovanými v 1. a v 2. rade.

Porušovatelia v 1., 2. a v 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť priznané primerané finančné zadosťučinenie sťažovateľke vo výške 30 000,-Eur, na účet advokáta JUDr. Jozefa Holiča, č. ú.: [REDACTED] a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto „Nálezu“

Porušovatelia v 1., 2. a v 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 331,968 Eur., na účet advokáta JUDr. Jozefa Holiča, č. ú.: [REDACTED] a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto „Nálezu“ ÚS SR.»

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd rozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25

ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv namietanými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu, ako aj namietaným uznesením najvyššieho súdu.

1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 37 C 86/2007 z 28. októbra 2009

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka mala právo podať proti namietanému rozsudku okresného súdu odvolanie (čo aj využila), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd.

Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 24 Co 64/2010 z 27. októbra 2010

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že namietaný rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť v spojení s namietaným rozsudkom okresného súdu 22. novembra 2010, pričom sťažovateľka doručila ústavnému súdu sťažnosť 24. júna 2011, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

S týmto záverom sa ústavný súd v danom prípade neuspokojil vzhľadom na to, že aj v prípade sťažovateľky reflektoval svoju judikatúru z ostatného obdobia (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), podľa ktorej lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľka v prípade

podania dovolania podala zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojich práv namietaným rozsudkom krajského súdu aj z hľadiska toho, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Pri preskúmaní namietaného rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového,

ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto v prvom rade preskúmal rozsudok okresného súdu sp. zn. 37 C 86/2007 z 28. októbra 2009, ktorým bola žaloba sťažovateľky zamietnutá.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 24 Co 64/2010-166 z 27. októbra 2010 vyplýva, že krajský súd sa stotožnil s odôvodnením namietaného rozsudku okresného súdu.

V odôvodnení namietaného rozsudku krajský súd najmä uviedol:

«Aby navrhovateľka bola úspešná žalobou o plnenie, bolo na nej vecné bremeno dôkazu preukázať v rámci posudzovania predbežnej otázky, že je vlastníčkou sporného nákladného vozidla [REDAKOVANÉ]. Samotný technický preukaz, ktorý je vystavený na navrhovateľku, nie je vlastníckym dokladom, má len evidenčný charakter o držiteľovi vozidla (teda nie vlastníkovi) a držiteľom takéhoto technického preukazu je aj odporca. Navrhovateľka neponúkla v konaní žiadne dôkazy, z ktorých by bolo možné jednoznačne uzavrieť, že je vlastníkom predmetného motorového vozidla. Naopak všetky dôkazy zistené súdom prvého stupňa nasvedčujú, že vlastníkom predmetného vozidla je skutočne odporca, ktorý ho v súčasnosti aj užíva.

Medzi účastníkmi nebolo sporné (vid'. vyjadrenie odporcu z č. l. 42 a právneho zástupcu navrhovateľky na č. l. 83), že manžel navrhovateľky [REDAKOVANÉ] bol majiteľom firmy A [REDAKOVANÉ], ktorá sprivatizovala časť bývalého štátneho podniku [REDAKOVANÉ]. Manžel navrhovateľky sám na pojednávaní dňa 23. 09. 2009 (č. l. 95) potvrdil, že nákladný automobil [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] bol súčasťou privatizácie jeho stavebno obchodnou spoločnosťou. Ďalej uviedol, že automobil sa nachádza vo všetkých zostavách a preberacích protokoloch.

Rozpor medzi účastníkmi bol však v tom, či uvedené motorové vozidlo prešlo z firmy [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] ktorá sa dostala do konkurzu a ktorej správca konkurznej podstaty tento majetok odporcovi predal.

Ako vyplýva z úplného výpisu z obchodného registra [REDAKOVANÉ] táto spoločnosť vznikla 23. 07. 1992 a jej spoločníkmi sa stali [REDAKOVANÉ]

██████████, ██████████, t. j. manžel navrhovateľky, ██████████, ██████████ a ██████████, t. j. navrhovateľka.

Ako vyplýva zo zmeny spoločenskej zmluvy o založení spoločnosti s ručením obmedzením ██████████ z 13. 07. 1992 (vid'. príloha č. 2), táto spoločenská zmluva sa dňa 23. 11. 1992 zmenila a v zmysle bodu 5 spoločník uvedený v bode I. a – ██████████ v súlade s § 59 a 109 ods. 3 Obchodného zákonníka vniesol do spoločnosti ██████████ ako nepeňažný vklad časť podniku ██████████ v rozsahu, ktorý nadobudol na základe zmluvy o predaji časti podniku z 30. 04. 1991 a jej príloh ako aj zápisu o odovzdaní a prevzatí vecí podľa ustanovení zákona č. 92/91 Zb. v znení Zákona č. 92/92 Zb. s výnimkou dvoch nehnuteľností a to ██████████ a ██████████. Táto zmena spoločenskej zmluvy bola riadne zaregistrovaná štátnym notárstvom Bratislava 1 a to dňa 28. 12. 1992, pod č. RI 587/92 a týmto dňom nastali právne účinky registrácie.

Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že motorové vozidlo bolo vnesené ako nepeňažný vklad do spoločnosti ██████████ lebo manžel navrhovateľky ██████████ vniesol do spoločnosti ██████████ ako nepeňažný vklad celú sprivatizovanú časť podniku ██████████, t. j. v rozsahu, ktorý nadobudol na základe zmluvy o predaji tohto podniku, teda aj sporné motorové vozidlo, ktoré bolo súčasťou privatizácie, čo manžel navrhovateľky nepopieral a na pojednávaní to potvrdil. Spoločnosť ██████████ sa týmto právnym aktom stala vlastníkom predmetného motorového vozidla, pričom neobstojí poukaz navrhovateľky v odvolaní na § 133 Občianskeho zákonníka (ak sa hnutelná vec prevádza na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo prevzatím vecí). Prevzatie hnutelných vecí totiž nemusí byť písomné, pri hnutelných veciach je väčšia variabilita spôsobov prevzatia vecí a v danom prípade nepochybne sporná hnutelná vec bola vnesená do spoločnosti ██████████. K takémuto záveru prišiel aj Mestský súd v Bratislave vo svojom rozsudku 22 Cb 21/96 zo dňa 22. 04. 1996, keď určil, že ██████████ je vlastníkom nehnuteľných aj hnutelných vecí uvedených vo výroku tohto rozsudku a súčasťou tohto rozsudku je aj motorové vozidlo značky ██████████. Je síce pravdou, že v takomto znení rozsudok Mestského súdu v Bratislave nenadobudol právoplatnosť, ale len preto, že

v priebehu odvolacieho konania navrhovateľ zmenil žalobný petit a to na určenie, že odporca v prvom rade [REDACTED] [REDACTED] vniesol majetok v rozsahu podľa čl. IV bod 5 zmeny spoločenskej zmluvy a na základe takto upraveného žalobného petitu potom Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom 2 Obo 170/96 zo dňa 14. 05. 1997 určil, že skutočne odporca vniesol majetok v rozsahu podľa čl. IV bod 5 zmeny spoločenskej zmluvy do [REDACTED]. Tento rozsudok Najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 10. 07. 1997 a bol pre prebiehajúce odvolacie konanie záväzný, a preto bolo jednoznačne preukázané, že predmetné motorové vozidlo skutočne prešlo do vlastníctva [REDACTED].

Taktiež nebolo sporné, že uznesením Mestského súdu v Bratislave č. k. 38 K 111/95-59 zo dňa 01. 02. 1996, ktorý nadobudol právoplatnosť 22. 02. 1996 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka [REDACTED] a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený [REDACTED], advokát. Taktiež nebolo sporné, že manžel navrhovateľky sa domáhal vylúčenia týchto hnutelných i nehnuteľných vecí z konkurznej podstaty, pričom rozsudkom Krajského súdu v Bratislave 81 Cb 80/97-859 zo dňa 09. 12. 2002 bol tento návrh manžela navrhovateľky zamietnutý a na odvolanie manžela navrhovateľky bol tento rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdený a to rozsudkom Najvyššieho súdu SR 6 Obo 62/03 zo dňa 24. 09. 2003. V odôvodnení tohto rozsudku sa píše „niet pochybností o tom, že majetok, ohľadom ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 14. 05. 1997 sp. zn. 2 Obo 170/96 určil, že bol vnesený do spoločnosti [REDACTED], je totožný s majetkom, ktorý majetok súčasný žalobca skúmanej veci súčasnou žalobou žiada vylúčiť z konkurznej podstaty účastného žalovaného – úpadcu [REDACTED]. Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. 05. 1997 sp. zn. 2 Obo 170/96 nadobudol právoplatnosť dňom 09. 07. 1997. Pokiaľ tento rozsudok, ktorým bolo určené, že majetok (hnuteľný i nehnuteľný) nadobudnutý [REDACTED], predtým stavebno obchodnou firmou [REDACTED], na základe Zmluvy o predaji časti podniku a jej príloh z 30. 04. 99 bol vnesený do majetku firmy [REDACTED], tak platí aj keď ide o opačné postavenie strán, že nie je možné s úspechom sa domáhať určenia opaku, aby tento majetok bol vylúčený z konkurznej podstaty firmy – úpadcu - [REDACTED] s nepodloženým tvrdením, že predmetný majetok do tejto firmy vnesený nebol.“

Odvolaací súd teda opakovane zdôrazňuje, že aj sporné motorové vozidlo bolo vnesené do majetku [REDACTED], uvedená spoločnosť bola jeho vlastníkom, na túto bol vyhlásený konkurz, za správcu bol ustanovený [REDACTED], ktorý kúpnu zmluvou zo dňa 28. 06. 2004 (vid'. príloha č. 1) toto nákladné motorové nákladne vozidlo [REDACTED] odpredal odporcovi za dohodnutú cenu 60.000,-Sk a tým sa stal odporca vlastníkom predmetného motorového vozidla.»

Sťažovateľka nesúhlasí z viacerých dôvodov so záverom krajského súdu o tom, že spoločnosť [REDACTED], bola niekedy vlastníkom sporného vozidla, keďže podľa názoru sťažovateľky z viacerých dôvodov („Zmluva o predaji časti podniku podľa § 476 a násl. OBZ v zmysle čl. IV bod 5 dodatku spoločenskej zmluvy č. 1 medzi vlastními [REDACTED] a sťažovateľkou nebola nikdy uzatvorená, nebol vypracovaný a podaný návrh do OR na zvýšenie základného imania o nepeňažný vklad a nikdy nebol podpísaný protokol o odovzdaní a prevzatí hnutelných vecí podľa § 133 ods. 1 OZ, alebo podľa § 483 OBZ“) nedošlo k platnému vneseniu sporného vozidla do majetkovej podstaty spoločnosti [REDACTED].

V súvislosti s námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa vnesenia, resp. nevnesenia nepeňažného vkladu, a teda aj sporného vozidla do majetkovej podstaty úpadcu, ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého

základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Vychádzajúc z uvedeného bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či krajský súd ako odvolací súd svoj rozsudok sp. zn. 24 Co 64/2010 z 27. októbra 2010 primeraným spôsobom odôvodnil a či ho nemožno považovať za arbitrárny, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľný a neudržateľný.

Poukazujúc najmä na citovanú časť odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu ústavný súd zastáva názor, že namietaným rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 ústavy ani jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Namietaný rozsudok krajského súdu je primeraným spôsobom odôvodnený a nemožno ho považovať ani za arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi názormi krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory krajského súdu svojimi vlastnými. Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd v namietanom rozsudku vysporiadal s otázkou, či spoločnosť [REDACTED], bola vlastníkom sporného vozidla, ústavne konformným spôsobom; jeho odôvodnenie je jasné, zrozumiteľné a zároveň rešpektujúce skoršie rozhodnutia všeobecných súdov v súvisiacich právnych veciach (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 62/03 z 24. septembra 2003 a sp. zn. 2 Obo 170/96 zo 14. mája 1997). Aj preto ústavný súd argumentáciu krajského súdu obsiahnutú v odôvodnení jeho rozhodnutia považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľnú a udržateľnú.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a sťažovateľkou označenými základnými právami podľa ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľky spôsobom, s ktorým sťažovateľka síce

nesúhlasí, ale rozhodnutie bolo náležite odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať, čo zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd navyše poznamenáva, že z obsahu sťažnosti nemožno vyvodit', z akého dôvodu sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 2, 3 a 4, čl. 47 ods. 1, 2 a 4 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, keďže z obsahu sťažnosti nijako nevyplýva, ako malo dôjsť k zásahu do týchto základných práv, t. j. vo vzťahu k namietanému porušeniu týchto základných práv nie je sťažnosť žiadnym spôsobom odôvodnená, a to napriek tomu, že sťažovateľka je v danom prípade zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom – advokátom. To isté platí aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 51 ústavy, ktorý nemá charakter základného práva, ale interpretačného pravidla (odsek 1), resp. blanketovej normy (odsek 2).

Taktiež nie je zřejmé, ako súvisí námietka sťažovateľky týkajúca sa výroku namietaného rozsudku krajského súdu o náhrade trov konania (týmto výrokom bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť žalovanému na účet jeho právneho zástupcu sumu 148,61 €) s jej argumentáciou *«Sme toho názoru, že v tomto prípade ide o svojvôľu súdu, lebo SKP mal požiadať súd o ustanovenie správcovi „osobitného správcu“ podľa § 9 ods. 1 ZKV, alebo ustanoviť SKP „zástupcu“ podľa § 9 ods. 2 ZKV, a preto podľa nášho názoru, trovy sa SKP nepriznávajú, nakoľko z nezákonne speňaženého majetku získal odmenu len oficiálne viac ako 60 000 000.-Mil. Sk...»*, keďže táto smeruje proti správcovi konkurznej podstaty, ktorý nebol účastníkom tohto konania.

Okrem už uvedených námietok sťažovateľka vo vzťahu k postupu krajského súdu v napadnutom konaní tiež namieta, že o jej odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania, a to napriek jej nesúhlasu s takýmto postupom, a taktiež jej nezaslal na vedomie a zaujatie stanoviska vyjadrenie žalovaného k jej odvolaniu, čím mala byť sťažovateľke odňatá možnosť konať pred súdom a zároveň došlo aj k porušeniu princípu rovnosti zbraní (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru). Po preskúmaní súvisiacej dokumentácie ústavný súd

dospel k záveru, že aj táto námietka sťažovateľky je zjavne neopodstatnená, keďže v okolnostiach posudzovanej veci boli splnené všetky podmienky na to, aby krajský súd postupoval podľa § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), t. j. rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania. S touto námietkou sťažovateľky sa zaoberal už aj najvyšší súd ako dovolací súd, ktorý v odôvodnení namietaného uznesenia uviedol konkrétne dôvody, prečo nebolo potrebné v danom prípade nariadiť pojednávanie (pozri ďalej časť III.3 tohto uznesenia). Ústavný súd sa so závermi najvyššieho súdu stotožňuje, a preto považuje za postačujúce na nich v podrobnostiach len poukázať.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti týkajúcej sa namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 ústavy a tiež namietaného porušenia čl. 51 ústavy rozsudkom krajského súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 24 Co 64/2010 z 27. októbra 2010 z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 24/2011 z 20. apríla 2011

Proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré bolo namietaným uznesením najvyššieho súdu podľa § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP odmietnuté z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Prípustnosť dovolania sťažovateľka odvodzovala zo skutočnosti, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže krajský súd rozhodoval o jej odvolaní bez nariadenia pojednávania, a to napriek jej výslovnému písomnému nesúhlasu s takýmto postupom, a taktiež jej nezaslal na vedomie a zaujatie stanoviska vyjadrenie žalovaného k jej odvolaniu. Ďalej sťažovateľka v dovolaní rozporovala právne a skutkové závery rozhodnutí súdov nižších stupňov.

Najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia okrem iného uviedol: «*Treba zdôrazniť, že pri posudzovaní niektorej z procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v zmysle § 237 O. s. p., nie je významný subjektívny názor účastníka o výskyte procesnej vady, ale len zistenie, že v konaní k takej vade skutočne došlo.*

1. Žalobkyňa v dovolaní namieta, že jej postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať.

Pred predložením spisu odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní súd prvého stupňa vyzval žalobkyňu (21. januára 2010), aby sa vyjadrila, či súhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania; žalobkyňa s tým vyslovila nesúhlas (č. l. 149 a 151 spisu).

Podľa § 214 ods. 1 O. s. p. v znení zákona č. 384/2008 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia odvolacieho pojednávania, c) to vyžaduje dôležitý, verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O. s. p. ale v ostatných prípadoch (než sú uvedené v § 214 ods. 1 O. s. p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O. s. p., odvolací súd nariadi odvolacie pojednávanie alebo toto pojednávanie nenariadi, rozhoduje súd, pričom nie je viazaný návrhom účastníka na nariadenie pojednávania ani nesúhlasom účastníka s rozhodnutím o odvolaní bez nariadenia pojednávania.

Z dovolaniami napadnutého rozhodnutia vyplýva, že a) odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a dospel k názoru, že vzhľadom na to nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b) súd prvého stupňa rozhodol po nariadení pojednávania, c) so zreteľom na povahu prejednáwanej veci nič nenasvedčuje tomu, že by nariadenie odvolacieho pojednávania vyžadoval dôležitý verejný záujem.

Zo zápisnice o vyhlásení rozsudku z 27. októbra 2010 (č. l. 164 spisu) vyplýva, že odvolací súd 27. októbra 2010 vyhlásil rozsudok v predmetnej právnej veci bez nariadenia ústneho pojednávania. V zmysle § 156 ods. 3 O. s. p. o veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia

rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Tento procesný postup bol v danom prípade zachovaný - účastníci konania boli o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku upovedomení spôsobom zodpovedajúcim § 156 ods. 3 O. s. p. (viď „zoznam vecí, v ktorých Krajský súd v Trnave rozhoduje bez nariadenia pojednávania“ založený v spise na č. l. 165).

Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľky konať pred súdom. Neopodstatnená je preto jej námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.

2. Podľa názoru žalobkyne jej odvolací súd odňal možnosť pred súdom konať tiež tým, že jej nedoručil vyjadrenie žalovaného k jej odvolaniu, ktorým napadla prvostupňový rozsudok. Odvolací súd tým údajne porušil princíp kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý súdny proces.

Dovolací súd nepovažuje uvedenú námietku za opodstatnenú.

Je pravdou, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých prípadoch dospel k záveru, že nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces (mutatis mutandis I. ÚS 2/05, I. ÚS 100/04, I. ÚS 335/06), a možno ho kvalifikovať ako odňatie možnosti konať súdom (I. ÚS 156/07).

Zároveň ale Ústavný súd Slovenskej republiky pripustil, že v niektorej veci môže byť absencia stanoviska k vyjadreniu k opravnému prostriedku druhého účastníka konania právne irelevantná. O taký prípad ide vtedy, keď súd rozhodujúci o opravnom prostriedku, nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení k opravnému prostriedku (teda vtedy, keď vyjadrenie k opravnému prostriedku nemalo zásadný vplyv, na rozhodnutie o opravnom prostriedku). Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie z 20. decembra 2010 sp. zn. IV. ÚS 462/2010, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky akcentoval, že prvostupňový súd má zákonnú povinnosť doručiť odvolanie, bezodkladne ostatným účastníkom konania, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, má povinnosť vyzvať účastníkov konania, aby sa k odvolaniu vyjadrili; iná povinnosť mu z Občianskeho súdneho poriadku (§ 209a ods. 1 O. s. p. a ani z iných jeho ustanovení) nevyplýva.

Z Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva ani povinnosť odvolacieho súdu predložiť druhému účastníkovi konania spätne na zaujatie stanoviska vyjadrenie druhého účastníka konania k opravnému prostriedku, avšak pokiaľ ide o odvolacie konanie uskutočňované bez nariadenia ústneho pojednávania, malo by byť vyjadrenie k opravnému prostriedku poskytnuté na zaujatie stanoviska druhému účastníkovi konania.

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu vyjadrenie účastníka konania k odvolaniu druhého účastníka konania by malo byť poskytnuté na zaujatie stanoviska odvolateľovi vtedy, pokiaľ vyjadrenie k odvolaniu má zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Iný pohľad na realizáciu práva účastníka oboznámiť sa s vyjadrením procesnej protistrany by mohol v praxi znamenať neustály (opakujúci sa a nikdy nekončiaci) proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania. Podľa názoru dovolacieho súdu by takýto pohľad mohol mať až znaky prílišného právneho formalizmu, odporujúceho materiálnemu chápaniu princípu právneho štátu (pod prehnaným formalizmom sa rozumie interpretácia ustanovenia, pri ktorej striktné trvanie na formálnych stránkach práva neplní žiadnu rozumnú funkciu, ale naopak popiera samotný zmysel právnej úpravy). Z týchto dôvodov dovolací súd v ďalšom vychádzal z názoru, že odňatie možnosti pred súdom konať nezakladá sama skutočnosť, že odvolateľovi nebolo predložené vyjadrenie druhej procesnej strany k jeho odvolaniu.

Dovolací súd vzal na zreteľ individuálne okolnosti prejednávanej veci a pristúpil k skúmaniu, či vyjadrenie žalovaného malo zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Dospel k záveru, že nedoručenie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobkyne druhej procesnej strane (žalobkyni) bolo v preskúmvanej veci právne irelevantné, lebo predmetné vyjadrenie - ako vyplýva zo spisu - nemalo vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu o opravnom prostriedku žalobkyne. V odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku sa vyjadrenie žalovaného k odvolaniu nespomína a ani z jeho jednotlivých obsahových častí nevyplýva, že by odvolací súd k prijatiu jeho záverov viedlo vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobkyne.»

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd konštatoval, že námietka sťažovateľky, podľa ktorej „Rozhodnutie dovolacieho súdu nepovažujeme za správne, lebo povinnosťou dovolacieho súdu bolo vysporiadať sa z dovolacími dôvodmi a hlavne vysporiadať sa s tým,

prečo odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, keď žalobkyňa s takýmto rozhodnutím nesúhlasila (príloha č. 6)...“, v danom prípade neobstojí. Z citovanej časti odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu totiž zjavne vyplýva, že tento sa s argumentmi sťažovateľky týkajúcimi sa jej tvrdenia, že jej bola postupom krajského súdu odňatá možnosť konať pred súdom [dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP, pozn.], podrobne a pritom ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľka v sťažnosti síce uvádza, že napáda aj výrok dovolacieho uznesenia najvyššieho súdu o povinnosti nahradiť žalovanému trovy dovolacieho konania v sume 77,29 € na účet jeho právneho zástupcu, avšak nijakú bližšiu argumentáciu v tejto súvislosti v sťažnosti neuvádza.

Z uvedeného vyplýva, že vo vzťahu k namietanému výroku uznesenia najvyššieho súdu o trovách dovolacieho konania sťažnosť trpí nedostatkom odôvodnenia.

Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 359/08), podľa ktorého má nedostatok odôvodnenia sťažnosti (alebo jej časti) významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľky, v danom prípade navyše zastúpenej kvalifikovaným právnym zástupcom, aby čo najpresnejšie opísala skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opisania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Subjektívny názor sťažovateľky o porušení jej základného práva na súdnu ochranu nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k jeho namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver formulovať aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že sťažnosť sťažovateľky v tejto časti neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, a preto nespĺňa

ani podstatnú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a preto ju v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2011